

מסורת הש"ס

(א) גיטין כה. מה. עליו לב:
 (ב) ג"ק סט: בילה לו[:
 (ג) תמורה לו. [שם ע"ש]
 (ד) עליו יב. ש"ק, ע"א
 כג: סנהדרין נו. תמורה כח:
 חולין כג, א. גי' אחרת היה
 לפני ש"ק וי"ל ביהוה הוא ש"ק,
 (ו) נלקמן לו. מנחות. תמורה
 כט. חולין קלו: א. ח' כ"ל נלאים
 ש"ק, ע"א (ע) ועי' סיבוע חוס' חולין
 קלו: ד"ה פרט, (ז) [בחולין
 כג: ד"ה פ"א, ח' ד"ה כי
 פליגי]

תורה אור השלם

- [illegible]

הגהות הב"ח

(ה) גמ' שעס הכלל מותרים
והא' אמת: (ב) שם במשנה
חזן חזן הכללים והטרפה
וכי' כל שמתה הטרפה או
שמתה שם אפי' נאשטה
אמו: (ג) גמ' ר"ש חן יודע
חומר קטנר אלא ספקיה אלא
ר"ש ורומשור ינו: (ד) ר"ש
ד"ה אחד נטול וכו' וכלל הכלל
והח"י שם שכנגד הדבר
שערה השלמים שכנגד
ארתן שהכלל עמחן ח"י
והח"י מ"ה אקורין: (ה) ד"ה
הכא נחמי וכו' נחמא שמשטה
שעמו אפי' שרין אלא ל"ו
וז:

מוסף רש"י

[illegible]

מעשר בהמה פרק תשיעי בכורות

ואזודא רבי יוחנן לטעמיה. לאין ברירה: וזריני. הק' תרמי דרבי יוחנן: צה א"ר יוחנן. לאין ברירה ופטורין משום דמעשר בהמה אייתקש לבצק כדכתיב (שמות כג) כזור בניך תמן לי כן תעשה וגו': כדבור נך. שגולד ברשותך: ואי אשמעינן שדה. הוה אמינא

בזה"ה קאמר רבי יוחנן משום ללחומר
 אילי משום ספיקא אבל הכא דלקולא
 הוא ^ז דמיפטר ממעשר אי נמי
 כסתחלה לגבי יובל בעינן שתתא
 חזרת קרקע לתחתה שהיתה ביחד
 וכל גבי מעשר יביא למימר הכי:
אבל השותפין. במסכת תמורה בפרק
 כל האסורין: אחד נטל עשרה טלאים
 ואחד תשעה טלאים ^(ה) וכלב עמיהן
 אותן עשרה הטלאים שכנגד הכלב
 אסורין למנוח לדמד מהן היה חילופו
 של כלב והיה מחיר כלב ולא ידעינן
 הי ניהו: **שעם הכלב התשעה שעם**
 הכלב לית בהו איסורא: אי דשוו כולהו
 להדרי. שכל כש שבאותן תשעה יש
 לו חזר באתון העשרה שווה כמותו
 ונמצא שהעשירי כנגד הכלב הכי נמי

ד'ש ברירה ונוטל אחד בממיר כל
ואוכלו והשאר מותרין לגבוא: **הא**
במאי עסקין. דכולהו אסירי י' כגון
ללא שו' אהדי ששענה ככשי' שבתוך
י' עשרה שוין יותר מתשעה שעס
אותו הכלב והכלב שוה את העשירי
ואותו משהו ששוין אותו העשירי
י' שכנגדו יותר מתשעה שעמו דהשם
הו' ממיר כלב הולך בכל התשעה
שכנגדו בכל חד פורתא והעשירי
י' כנגדו. והמורה גרים כגון דשוה כל
חד וחד ארבעה זוזי ופלגי י' חומשא
וכללא חמשא זוזי דההוא זוזא שייך
ואמי' ככולהו ופירושא הכי דשו' כל
חד וחד מאותן עשרה שכלל הכלב
ד' זוזי ופלגי חומשא דזוזא מנלא שכל
העשרה שוין ארבעים וחד זוזי ששערה
חלאי חומשין עושין ה' חומשין דהיינו
זוזא והכלב שוה ה' זוזים מנלא שתשעה
שעמו אינן יא' אלא ג' זוז וואירו
חמשא הרי ארבעין וחד השמא לא
שו' אותן שעס הכלב אלא ד' זוזי כל
חד י' ואותן שכנגדו שוו כל חד
ד' זוזי ופלגא חומשא דזוזא מנלא
שהכלב משהו אחד כולם ויכלל אותן
שכנגדו שייך חילוף הכלב אותו חאי
חומש שכל אחד שוה יותר על ארבע
זוזי י' מחילוף שכנגד אותו זוז שהכלב
שוה יותר מארבע: **ברתנ"י** כל
שמחא אמו. בשעת לידה. וכל טעמא
דמתניתין מפרש בגמרא: והשנה
קיים. והעור קיים: אי' זה יאוס.
בגמרא (ע"ז) מפרש טעמא: **גב' שור י'.**
נכב. שער של הקדשים חביב:
גמח. שאמו רחל והוא דומה לעז:

כלאים: מן התיש והרחל זא: נאמר
פרט לכל השמות הללו. כדפרישית כלאים
לטרפה דכתיב זה (ויקרא ט) כל אשר
מ"ח טרפיות (וחיון מ"ח): הכל דקת'
עממה כגון שיעור לה בין קרינה:
תחת מקדשים: הני גמי לא. דהא כול'
וגרע וכוון שאין בדבר אלא עד אחד
מן האנ' להוציא את המוקשה: ואי
וכוונה איך רחמנא רבינה ע"ז ללני
ועבודה זרה פוסלה. דהא אפי' נשי
הוא. אי זכר אי נחבא הלבד ממה גפי'

הארכוזה ולמעלה, דאינה חיה, אי נמי שאינה עוזרת בצריכת מימיה מגן

ולריני. הקך תרתי דרבי
ורין משום דמעשר בהמה
ך תתן לי כן תעשה וגו':
ועינין שדה. הוה אמינא

וַאֲזָאָה ר' יוֹחָנָן לְמַעֲמֵיהָ ^(ד) דַּ"ר אַסִּי א"ר יוֹחָנָן
הֶאֱחִין שְׁחֻלְקוֹ לְקוֹחוֹת הֵן וּמְחִירֵין זֶה לָזֶה
בְּיוֹבֵל וְצִרְכֵּי דְאִי אֲשַׁמְעִינָּה הֵכָא בְּהָא קָאֻמְד
ר' יוֹחָנָן דּוּמֵיֵא דִבְנָךְ מַה בְּנָךְ בְּבִרְרוּ לָךְ אָפִי
שׁוּרְךָ וְצִאָנְךָ בְּבִרְרוּ לָךְ אֲבָל שְׂדֵה מִכָּר הוּא
דְּאֻמְד רַחֲמָנָא לִיהֲדַר בְּיוֹבֵל יִירוּשָׁה וּמִתְנָה
לֹא וְאִי אֲשַׁמְעִינָּה שְׂדֵה לְחֹמְרָא אִי נִמְי
לְכַתְּחִלָּה אֲבָל הֵכָא אִימָא לֹא צִרְכָּא מִיתִיבִי
^(א) וְכֵן הַשּׁוֹתְפִין שְׁחֻלְקוֹ יֶאֱחָד נָטַל עֶשְׂרֶה וְאַחַד
נָטַל תְּשַׁעָּה וְכָלֵב שְׁכָנְגַּד הַכֵּלֵב אֲסוּרִין
שַׁעֲם הַכֵּלֵב מוֹתֵרִים ^(ב) ^(ג) וְאִם אִמְרַת יֵשׁ
בְּרִירָה ^(ד) לִיבְרֹר חֵד מִיִּנְיֵיהוּ לְכַהֲדִי כָלֵב
וּלְשֻׁקֹּל וְהֵנָּה לִישְׁתְּרוּ אֻמְד רַב אֲשִׁי אִי דִשּׁוּ
כּוֹלְהוּ לְהֲדַרִּי ה"נ הֵכָא בְּמֵאִי עֲסָקִינָּה דְלֹא שׁוּ
כּוֹלְהוּ לְהֲדַרִּי וְשׁוּי הָאִי כָלֵבֵא חֵד וּמִשְׁהוּ וְהָאִי
מִשְׁהוּ מִשִּׁיךְ וְאִתִּי כּוֹלְהוּ: מִתְנָי' יֶהֱכַל כְּנַסְיָן
לְדִיר לְחַתְּשֵׁר חֻז' מִן ^(א) ^(ב) בְּלֵאִים יוֹמֶרְפָּה

חֹזֶן מִן הַכֹּלָאִים ב'. הוּא מֵאֵי נָמִי לְמִיתָנִי מִמֶּה דֵּהָא מִפְּרַשׁ טַעְמָהּ בְּגִמְרָהּ מֵשׁוּס דְּלִיפְיָן חֲתָם חֲתָם מִקְדָּשִׁים אֲבָל כָּלִל מִקּוֹס דְּחִשִּׁיב ^(ט) (טַרְפָּה) רִגְלִי לְדַלֵּג דְּמִדָּה כִּאִילוּ הוּא בְּכָלִל כִּלָּאִים מֵשׁוּס דְּמִי לִיָּה קָטָה: **פֶּרָט** טַרְפָּה שְׁאִינָה עֻבְרָתָה. דְּכִדְּמִה שְׁמַחְתָּר בְּרִילִי מִן הַאֲרֻכָּה וְלִמְעָה הִיא ^(י) מִי"ח טָרְפוֹת וְהִתָּם בְּזִמְנֹת (דף א.) מִלְרִיךְ תִּלְתָּא קִרְאִי בְּטַרְפָּה חֵד לְטַרְפָּה מִמַּעֲי אִמּוּ לֵאלֹא הִיתָה לֶּה שַׁעַת הַכּוֹשֵׁר וְחֵד לְטַרְפָּה וְאַחֵר כֵּךְ הַקִּדִּישָׁה וְחֵד לְטַרְפָּה וְאַחֵר כֵּךְ נִטְרֵפָה וּמִן הַאֲרֻכָּה וְלִמְעָה חֲשִׁיבִין לִיָּה עֻבְרָתָה כִּיּוֹן דְּאִינָה ^(י) (טַרְפָּה): ^(ט)

כל שהמום פוסל בו דבר ערוה ועבודה זרה פוסלין בו. כולי עלמא אית להו הך דרשא אפי' מאן דממעט רובע וגרע מוקף ונעבד ממנו הבהמה וממנו הבקר צ"ל כל האסורין (תמורה כח.) כדפירשתי^י (לעיל צפרק הלוקח בהמה):

זכר ודאי נקבה ודאית לא שוממים
 בו. הך סוגיא דלא כרב
 חסדא וריש לקיש כדפרישית לעיל
 בסוף על אלו מומין (דף מז: 2):
 בפרוס

ויתום ואיזהו יתום כל שמתה אמה [און] שנשחטה ואח"כ
נשחטה אמה והשלה קיים אין זה יתום: גמ' מנא
בשב פרט לכלאים או עז' פרט לגדמה כי יולד פרט
ת ימים פרט למחוסר זמן תחת אמו פרט ליתום רבי
חנן בן ברוקה אומר נאמר כאן ² תחת השבט ונאמר
לן פרט לכל השמות הללו אף כאן פרט לכל השמות
רפה אף להלן פרט לטרפה הכל לאיתויי מאי לאיתויי
והנרבע והמוקצה והנעבד והאתנן והמחיר וטומטום
ין לדיר להתעשר ר"ש בן יהודה אומר משום ר"ש
נכנסין לדיר להתעשר ותנא דידן אי גמר תחת תחת
אי לא יליף הני מנא ליה לעולם גמיר והני רחמנא
חתם בהם מום בם לא ירצו לכם ³ ותנא דבי רבי
אמר בו השחתה אינו אלא דבר ערוה ועבודה זרה
השחית כל בשר את דרכו על הארץ עבודה זרה
שיתם לכם פסל תמונת כל סמל תבנית זכר או נקבה
דבר ערוה ועבודה זרה פוסלין בו וכל שאין המום
ה ועבודה זרה פוסלין בו והאי מעשר הואיל ולא
⁴ לא יבקר בין טוב לרע ולא ימירנו דבר ערוה ועבודה
רובע ונרבע דבר ערוה מוקצה ונעבד עבודה זרה
ר איתקש לאתנן טומטום ואנדרוגינוס קסבר ספיקא
מר [כו'] קסבר ^(א) ספיקא הוא ⁵ מעט רחמנא גבי
ודאית ולא טומטום ואנדרוגינוס מעשר גמי גמר תחת
כל נכנסין לדיר להתעשר חוץ מן הכלאים והטרפה
איש כפר ברתותא שאמר משום ר' יהושע אמר ר"ע
וצא דופן ומחוסר זמן ויתום ות"ק אי גמר תחת תחת
י לא גמר בשלמא טרפה כל אשר יעבור תחת השבט
נה עוברת אלא כלאים מנא ליה לעולם גמר וביצא דופן
סבר

ז: ונאמר להן. ככל הקדשים תחת אמו: מה להן. ככל הקדשים: ויחוס אף במעשר הכי נמי והיינו טעמא דמתניתין ומה מעשר פרט וזכרת דבהמה שנחתכו רגליה מן הארכובה ולמעלה זו היא אחת מה. שהפרישוהו להקריבו לעבודה זרה: נעדר. שעבר את הבהמה נתנא הכל לאחיוי כל הי י"ז דמתניתין: אי גמר. מעשר תחת ידו כפרק כל האסורין (דף כח.) מן הבהמה [ויקרא א] להוציא רובע חצי ואח הבהמה תהרגו [שם כ] מן הבקר [שם א] להוציא את הנעדר מחוסר זמן ויחוס מנא ליה דאין מעשרין: והני. רובע ונרבע הקרבה יאכלו במומין לבעלים: כל השמות פוסל זו דבר ערוה (כ) כי משתתב בהם מוש בם: עומעום ואנדרוגיוסות: ספיקא ריה צפני ענמא היא: הני נמי לא. ויאך דרשו ומחוסר זמן ויחוס:

ת (ו'ח'י'ן ק'ל:ט) משום דאין לה חיות לא חשיב לה עוברת, והאי קרא כתיב במעשר וגמרינן שאר קרבנות השבט כו' (מנחות ו').

עין משפט
נר מצוה

בד א מיי פי"א מהלכות
שמטה ויוצל הלכה יט
וע"ש:

בה ב' מ"י פ"ד מהלכות
איסורי מזבח הלכ' יז:
בו ג' מ"י פ"ו מהלכות
בכורות הלכה יד סמג

עשין ריב:
בז ד מיי פ"ג מהלכות
איסורי מוצא הלכה ד:

בב' ו' ז מ"י שס הלכה ד':

שיטה מקובצת

א וַיֹּאמְרוּ אֹתוֹ מִן הַמִּנְחָה
 ב מִן הַכֹּהֲלִים וְהַרְפֵּסָה:
 ג הוּא וּמִיטַט רַחֲמָנָא
 ד וְיִסְטֵר מִמֶּנּוּ מַעֲשֵׂה:
 ה כִּי הָיוּ לְנִפְחִים כִּשְׁבוּחַ
 ו הַשְּׁהֵרָה: וְכִי אֹתוֹ מִנְחָה:
 ז תִּשְׁמַע שְׁכֻנָּתוֹ יוֹתֵר:
 ח וְהַעֲשִׂי כִלּוֹ כְּגִדָּה:
 ט וְחֻלְלֵי וְחֻמְשָׁא: י אֵין
 יא שְׁוִין אֵלֶּה: יב חֲדָה
 יג וְאֹתוֹ: יד זֶה הֵן מַחֲלִילֵי
 טו הֵן יִמְתַּעֲשֵׂר הַסִּיד
 טז דְּמִנְחָה: טז מִנְחָה:
 טז רַבִּינָה דְּלַעֲשִׁירֵיהֶּהּ:
 טז וְאֲנִדְרוּגִינוֹס קִסְבֵּר:
 יז אֶחָד מִיָּה: יז
 יז דִּיאָה אֵלֶּה בְּמִם
 יז בְּעִלְמָא:

רבינו גרשום

[illegible]